

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Martinou Radkovou ve věci

žalobce: J. Š.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2022, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V projednávaném případě byly **jádrem sporu otázky**, jestli napadené rozhodnutí bylo přezkoumatelné, jestli správní orgány porušily zásadu zákazu dvojího přičítání, jestli rozhodnutí bylo srozumitelné ohledně formy zavinění, jestli byl žalobce krácen na svých právech nekonáním ústního jednání, o které požádal, a jestli byl přestupek žalobci prokázán.
2. Žalovaný výrokem I napadeného rozhodnutí zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí (dále jen „městský úřad“) ze dne 24. 5. 2022, č. j. X, kterým městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „ZSP“), a uložil mu pokutu ve výši 8 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

3. Přestupku se měl žalobce z nedbalosti dopustit tím, že dne 7. 2. 2022 v 15.42 hodin na pozemní komunikaci v obci Krhová na ulici Hlavní poblíž domu č. 627 řídil motorové vozidlo značky Audi, registrační značky X, ve směru jízdy k obci Nový Jičín a v místě, kde je stanovena obecnou právní úpravou provozu na pozemních komunikacích nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, mu byla naměřena okamžitá rychlost vozidla nejméně 94 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 44 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 ZSP.
4. **Žalobce v žalobě** namítal, že městský úřad shledal přítěžující okolnost v tom, že žalobce svým protiprávním jednáním porušil dopravní předpisy a ohrozil veřejný zájem, kterým je bezpečnost silničního provozu. Městský úřad přihlédl k míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti na veřejně přístupné pozemní komunikaci v zástavbě rodinných domů. Šlo o typové znaky skutkové podstaty, které nemohou být přítěžujícími okolnostmi.
5. Žalobci nebylo srozumitelné, v jaké formě bylo jeho zavinění. Městský úřad ve výroku konstatoval, že žalobce se přestupku dopustil z nedbalosti, ale žalovaný ve výroku rozhodnutí napsal, že spáchání přestupku bylo úmyslné, přičemž rozhodnutí městského úřadu potvrzuje. Žalovaný odůvodnění zavinění nerozebíral. Zavinění je přitom obligatorní údaj evidence přestupků a má vliv na případné správní tresty ukládané v budoucnu nebo při posuzování osoby obviněného.
6. Žalobce požádal městský úřad o nařízení ústního jednání. Městský úřad žádost zamítl a usnesení doručil žalobci až spolu s rozhodnutím ve věci. Městský úřad odůvodnil usnesení tím, že stav věci byl spolehlivě zjištěn, žalobce mohl svá práva realizovat i mimo ústní jednání. Jako příklad uvedl právo na seznámení se spisem, právo vyjádřit se k věci a právo doplnit podklady pro vydání rozhodnutí. Městský úřad neshledal nařízení ústního jednání k uplatnění práv žalobce a ke zjištění stavu věci nezbytné. Jde o paušální odmítnutí a nejsou známy důvody, na základě kterých městský úřad k takovému závěru dospěl. Nelze vázat právo na jednání jen na případy provádění některých důkazů. Žalobce byl krácen na svých právech tím, že městský úřad ho nevyrozuměl o tom, že žádost o konání ústního jednání zamítal dříve, než přistoupil k vydání rozhodnutí. Navíc městský úřad vydal usnesení o zamítnutí žádosti o konání ústního jednání dva měsíce po podání žádosti. Přitom odůvodnění usnesení bylo stručné. Pro žalobce bylo ústní jednání důležité, protože na snímku z měření jsou obsaženy nějaké čáry, které značí někým přiloženou šablonu. Tu žalovaný interpretoval jako první.
7. Žalovaný interpretoval snímek z rychloměru, ale jeho závěr nemá oporu v dokazování ani v podkladech rozhodnutí. Ve spise se nenachází žádný důkaz, ze kterého by se podávalo, že správnou pozici vozidla na snímku lze rozeznat tím, že jeho zadní část a levý přední roh jsou v poli ohraničeném žlutými čarami. Žalovaný neodkazuje na zdroj, ze kterého tuto informaci zjistil. Nepřezkoumatelné je tvrzení žalovaného, že podepsaná úřední osoba je držitelem osvědčení o absolvování odborné přípravy pro některé rychloměry, mezi nimiž užitý rychloměr není, přičemž pro užitý rychloměr absolvovala školení, které však již patrně nevedlo k získání jmenovaného osvědčení. Pokud chtěl žalovaný využít tvrzené znalosti úřední osoby, měl ji vyslechnout v postavení svědka. Pokud šlo o znalost úřední činnosti, je namístě označení, z jaké konkrétní činnosti tato znalost pochází.
8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** poznamenal, že správní orgány nepochybily, když nepřihlédly ke skutečnosti, že se přestupek obešel bez následků jako ke skutečnosti polehčující. Žalobce v projednávané věci překročil nejvyšší dovolenou rychlost 4 km/h nad spodní hranicí „vyšší“ skutkové podstaty podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ZSP, tedy

v limitech pro přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ZSP. Pokud za těchto okolností městský úřad uložil pokutu ve výši 8 000 Kč, tedy ve 3/5 zákonného rozpětí, pak v kontextu rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 9 As 224/2020-47 pochybil, protože ji uložil nedůvodně nízkou. Nicméně žalovaný s ohledem na § 98 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZOP“), již nemohl toto pochybení odstranit. Samozřejmě o dvojí přičítání nejde, neboť žalobci není k tíži nic, co by současně bylo znakem skutkové podstaty. Žalobce či jeho zmocněnec účelově vytrhávají z kontextu odůvodnění jednotlivé fragmenty, které logicky samy o sobě k odůvodnění správního trestu nestačí. Městský úřad i žalovaný zhodnotily kritéria pro ukládání správních trestů zcela bez porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Zástavba rodinných domů nemusí být vždy na silnici, která probíhá obcí. Fakt, že městský úřad ještě uvedl jako přitěžující okolnost porušení zájmu chráněného zákonem a veřejně přístupnou komunikaci, nemá na výši správního trestu vliv, jak ostatně uvedl NSS v rozsudcích č. j. 1 As 447/2018-46, č. j. 1 As 284/2018-32 nebo č. j. 9 As 272/2018-55. Osoba pachatele ovšem i s přihlédnutím k polehčujícím okolnostem nezavdává pochybnosti o přiměřenosti výše pokuty. Pachatele, který v minulosti opakovaně porušoval pravidla silničního provozu, se snaží od páčání dalších přestupků odradit, což je zcela v souladu se zákonem. Žalovaný nicméně tento závěr městského úřadu implicitně korigoval, když shrnul všechny přitěžující okolnosti, k nimž přihlédl a nezařadil mezi ně „veřejnost pozemní komunikace“ či „porušení zájmu chráněného zákonem“. Výši pokuty ovlivnila výhradně delikt ní minulost žalobce, z ní vycházející rozvolněný přístup k pravidlům silničního provozu, jeho vztah k přestupku (vědomá nedbalost), místo, kde k překročení rychlosti došlo a jeho čas. Žalovaný se skutečně nevěnoval otázce zavinění, protože to již bylo zbytečné, neboť by nemohl zvýšit správní trest, jestliže by shledal, že městský úřad měl zavinění posoudit jako úmyslné a nikoliv nedbalostní. Ostatně i rozsudek NSS č. j. 10 As 318/2016-46 upozorňuje na nutnost formu zavinění nepřeceňovat, pokud lze konkrétní přestupek spáchat už z nevědomé nedbalosti a není stanovena jiná hranice či jiný druh správního trestu při zavinění úmyslném. Obecně má forma zavinění vliv pouze na určení výše správního trestu.

9. Žalobce neuvedl, jak byla zasažena jeho práva nenařízením ústního jednání, když usnesení městského úřadu o zamítnutí žádosti bylo předběžně vykonatelné a odvolání nemělo odkladný účinek v souladu s § 76 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Pokud žalovaný posoudí, že ústní jednání bylo zákonným způsobem odmítnuto a je možno napadené usnesení o zamítnutí žádosti o něj potvrdit, je zcela lhostejné, zda tak učiní zvlášť nebo společně s rozhodnutím ve věci. Stejně je usnesení o zamítnutí žádosti o ústní jednání samostatně vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s. Zhodnocení zákonnosti neprovedeného ústního jednání tak bude prováděno výlučně k námitce žalobce v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci. Pokud by žalovaný usnesení o zamítnutí žádosti o ústní jednání zrušil a městský úřad by vydal rozhodnutí ve věci, byl by důvod zrušit takové rozhodnutí v rámci odvolacího řízení, respektive v rámci obnovy řízení.
10. Žalovaný k námitce porušení čl. 6 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách odkázal na důvodovou zprávu k přestupkovému zákonu. Pokud žalobce neuvede důvody, pro které žádá o nařízení ústního jednání, vystavuje se tomu, že jeho žádost nebude úspěšná, pokud správní orgán z moci úřední zjistil skutkový stav dostatečným způsobem. Podmínkou konání ústního jednání není jen žádost a přání obviněného, ale i nezbytnost k ochraně jeho

práv. Tuto nezbytnost posuzuje v rámci správního uvážení správní orgán. Ze spisu a aktivity žalobce či jeho zmocněnce je zřejmé, že motivací k požadavku na nařízení ústního jednání bylo pouze oddálit okamžik pozbytí řídičského oprávnění žalobce ve smyslu § 94a ZSP. Žalobce nenabídl žádný konkrétní relevantní argument pro to, aby se konalo ústní jednání. Jeho konkrétní požadavek vznikl až teprve poté, co se dle svého tvrzení až z rozhodnutí žalovaného dozvěděl o tom, co znamenají „čáry na snímku“. Jestliže žalobci či jeho někdejšímu zmocněnci Ing. M. J., který opakovaně zastupuje v řízeních tohoto typu napříč Českou republikou již minimálně od roku 2013, jak vyplývá ze spisového materiálu, zejména z usnesení o jeho vyloučení ze zastupování na č. l. 20, nebylo jasné, co „tyto čáry znamenají“, pak není zřejmé, proč v tomto smyslu například nedoplnil odvolání, které podal blanketní, nebo se nevyjádřil k podkladům rozhodnutí. Žalobce nikterak nezpochybnil správnost měření radarovým rychloměrem. Žalovaný v této věci pouze vysvětloval, proč považuje měření za korektní a nevyvracel žádné námitky žalobce. Závěr žalovaného podpořil i NSS v rozsudku č. j. 9 As 76/2010-76, kdy vyřkl, že odborností tohoto typu správní orgány mohou disponovat a pokud žalobce nepředkládá relevantní argumentaci ke zpochybnění závěrů učiněných správním orgánem, nemůže tato jeho námitka obstát. Zástupci žalobce je naopak známo z četných řízení, která vede, jak lze snímky tohoto typu vyhodnotit, například z rozsudku NSS č. j. 1 As 338/2021-35. Vyhodnocováním snímků měřičů rychlosti se zabývá NSS ke kasačním stížnostem žalobců zastoupených Mgr. Jaroslavem Topolem nebo Mgr. Václavem Voříškem, který v některých případech Mgr. Topola zastupoval, například v rozsudcích č. j. 8 As 42/2016-29, č. j. 7 As 308/2016-80, č. j. 3 As 185/2018-39 a dalších.

11. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
12. Soud neshledal jako důvodnou námitku, že nebyl **zjištěn skutkový stav** tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, jak požaduje § 3 správního řádu a že napadené rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné.
13. Soud nejprve předesílá, že za nepřezkoumatelné lze považovat takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění nelze seznat, jaký názor správní orgán zaujal vůči sporným a pro věc významným skutkovým a právním otázkám. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů však nemůže být založena jen tím, že odůvodnění je stručné či argumentačně chudé, popř. že správní orgán nevyvracel každý dílčí argument účastníků. I proto je nutné k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat zdrženlivě a přistoupit ke zrušení rozhodnutí jako nepřezkoumatelného, pokud je tato vada dostatečně intenzivní a naprosto zřejmá. Například v situaci, kdy není z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů (usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 20).
14. Takovou vadu soud v posuzovaném případě neshledal. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v části, ve které žalovaný hodnotil pozici vozidla na snímku z rychloměru, k tomuto hodnocení žalovaný neměl patřičnou odbornost a závěr nemá oporu v provedeném dokazování. Z uvedeného se však podává, že žalobci bylo zjevné,

jak žalovaný hodnotil skutkový stav, jen se mu hodnocení jevílo jako příliš stručné a ve skutečnosti brojil proti zjištění skutkového stavu.

15. V posuzované věci Policie ČR zjistila překročení nejvyšší dovolené rychlosti prostřednictvím silničního rychloměru RAMER10 C. Jak již uvedl NSS v rozsudku č. j. 3 As 92/2019-41 (bod 31), „námitka, že měřicí zařízení RAMER 10C nedisponuje funkcí, která umožňuje anulování výsledku měření v případě, kdy je provedeno nesprávně, byla vyvrácena již v rozsudku tohoto soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42. Rovněž problematikou správného ustavení rychloměru, ověření správnosti provedeného měření a interpretací snímku z měření se Nejvyšší správní soud již zabýval. V rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38, dovodil, že dodržení předepsaného úhlu měření lze jednoduše ověřit průmětem kontrolní šablony (technické pomůcky výrobce rychloměru, která je součástí návodu k obsluze i příručky k vyhodnocení) do snímku měřeného vozidla, neboť tato šablona potvrzuje správnost zobrazení oblasti radarového svazku. Správné ustavení vozidla a dodržení úhlu měření lze také spolehlivě ověřit ze záznamu o přestupku, který je vypracován na základě automaticky vygenerovaných hodnot (srov. rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 As 173/2015-43). Naopak geometrické analýzy a matematické výpočty, které by měly rozporovat zachování předepsaného úhlu odklonu osy záznamového zařízení a radarové hlavy od osy pohybu měřeného vozidla, předkládané stěžovateli zastoupenými Mgr. Václavem Voříškem a Mgr. Jaroslavem Topolem, byly Nejvyšším správním soudem opakovaně shledány nepřesnými a nevěrohodnými (viz bod [33] a [34] rozsudku č. j. 6 As 182/2019-38 a dále rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33).“
16. Zdejšímu soudu je známo z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 22/2018-101, bodu 71 a 72, že Mgr. M. T., oprávněná úřední osoba žalovaného v posuzované věci, absolvovala odbornou přípravu pro užívání silničních rychloměrů typu mj. RAMER a disponuje příslušným osvědčením o absolvování této odborné přípravy. Tato oprávněná úřední osoba pak mohla odborně provést jednoduché ověření pomocí šablony, zda při měření rychlosti vozidla žalobce Policie ČR postupovala v souladu s návodem měřicího zařízení. Z uvedených důvodů soud nemohl námitce žalobce o nedostatečném zjištění skutkového stavu přisvědčit.
17. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že **nenařízení ústního jednání** zasáhlo v posuzované věci negativně do jeho právní sféry.
18. Správní řízení ovládá zásada písemnosti, jak vyplývá z § 15 správního řádu. Správní řád ponechává na úvaze správního orgánu, jestli ústní jednání nařídí či nikoli. Podle § 80 odst. 2 ZOP „správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.“
19. Soud neshledal v posuzované věci překročení mezí správního uvážení anebo jeho zneužití při úvaze městského úřadu nenařídít ústní jednání, ani jiný důvod nezákonnosti postupů při nenařízení ústního jednání u správních orgánů obou stupňů a napadeného rozhodnutí jako jednoho celku. Městský úřad v usnesení ze dne 23. 5. 2022 zamítnutí žádosti o nařízení ústního jednání odůvodnil tím, že stav věci spolehlivě zjistil a žalobce mohl svá práva realizovat i mimo ústní jednání, například právo na seznámení se spisem, právo vyjádřit se k věci nebo právo doplnit podklady pro vydání rozhodnutí. Proto nařízení ústního

jednání nebylo nezbytné. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k odvolání žalobce proti citovanému usnesení ze dne 23. 5. 2022 zdůraznil, že žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, kterou nemohl uvést v důsledku nenařízení ústního jednání. Žalobce se mohl dostavit k městskému úřadu a vyjádřit se ke spisu. Žalobce ani jeho zmocněnec neurčují, jakým způsobem se má správní řízení vést. Žalobce se nevhodnou volbou zmocněnce dostal do situace, že se neseznámil se spisem. Soud zjistil ze správního spisu, že zmocněncem byl Ing. M. J., kterého městský úřad usnesením ze dne 4. 4. 2022, č. j. X, podle § 72b ZOP nepřipustil k zastupování, protože zastupoval obviněné z přestupků jako obecný zmocněnec opakovaně, aniž by k tomu měl oprávnění. Žalovaný zamítl odvolání proti tomuto usnesení rozhodnutím ze dne 9. 5. 2022, č. j. X, a poukázal na obstrukční praktiky zmocněnce popsané v rozsudku NSS č. j. 10 As 259/2020-27.

20. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí podtrhnul, že ústní jednání je třeba nařídit, pokud se při něm provádějí důkazy jako výslech svědka, ohledání nebo přehrání videozáznamu. Z důvodu práva na obhajobu není nutné ústní jednání nařizovat. Pokud se žalobce chtěl k jednání doznat, vyjádřit lítost a přijmout trest, mohl tak učinit písemně.
21. Soud neshledal v postupu městského úřadu a žalovaného vady, které by v posuzovaném případě vedly k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Předně žalobce ani v žalobě neobjasnil, jak konkrétně byla zasažena negativně jeho veřejná subjektivní práva, resp. jeho právní sféra. Soud neshledal k obecným tvrzením žalobce negativní zásah do jeho právní sféry. Jakkoli by vhodnějším postupem bylo vydání rozhodnutí o nenařízení ústního jednání městským úřadem i žalovaným s dostatečným časovým odstupem před vydáním rozhodnutí ve věci, platí, že odvolání proti usnesení o nenařízení ústního jednání nemá odkladný účinek. Současně byl žalobce zastoupen zmocněncem, o kterém je obecně známo, že se dopouštěl obstrukčních praktik a zneužívání práva. Při kombinaci všech těchto okolností nebyl postup správních orgánů obou stupňů vadný (srov. např. rozsudek NSS č. j. 8 As 79/2022-30, bod 30 a odkaz na věc AXIMA).
22. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že správní orgány porušily **zásadu zákazu dvojího přičítání**.
23. Podle žalobce k namítanému porušení mělo dojít tím, že městský úřad dle odůvodnění jeho rozhodnutí přihlédl zejména k okolnostem přestupku – povaze a závažnosti přestupku a k přitěžujícím okolnostem. Městský úřad měl přihlédnout k tomu, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 44 km/h v obci, na veřejně přístupné pozemní komunikaci, v zástavbě rodinných domů a že přitěžující okolností bylo porušení dopravních předpisů a ohrožení veřejného zájmu, kterým byla bezpečnost silničního provozu.
24. Smyslem zásady zákazu dvojího přičítání je „zabránit tomu, aby se jedna a tatáž skutečnost určité kvantity a kvality (intenzity) přičítala pachateli dvakrát, a to jednou jako znak skutkové podstaty (při hodnocení viny) a podruhé jako okolnost přitěžující či polehčující (při hodnocení ukládaného trestu). V případě zákazu dvojího přičítání se jedná o otázku rozlišování (odstupňování) intenzity nezbytné k naplnění skutkové podstaty na jedné straně a intenzity další (vyšší, z hlediska naplnění skutkové podstaty nevyčerpané), která teprve může mít význam z hlediska úvah o trestu jako okolnost přitěžující či polehčující, na straně druhé“ (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 114/2011-105).
25. Městský úřad zásadu zákazu dvojího přičítání neporušil, ale vzal pouze v úvahu míru překročení rychlosti v rámci skutkové podstaty přestupku. Tu vymezuje § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ZSP jako překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci nejméně o 40 km/h. Žalobce

překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 44 km/h (po odečtu odchylky), tj. o 88 % a v rámci skutkové podstaty podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ZSP (překročení o více než 40 km/h) ve vztahu k mírnější skutkové podstatě podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ZSP (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h do 40 km/h včetně) o 4 km/h. Toho si byl podle výše sankcí městský úřad vědom a uložil z rozmezí 5 – 10 000 Kč pokutu ve výši 8 000 Kč a z rozmezí šest až dvanáct měsíců zákazu činnosti pouhých šest měsíců, tj. nejkratší možný zákaz činnosti. Z hlediska součtu obou trestů postupoval tedy vůči žalobci přiměřeně a mírně. Soud neshledal v celkové výši uložených správních trestů zneužití správního uvážení nebo překročení jeho mezí. Městský úřad posuzoval závažnost skutku a nepřičítal k tíži žalobce celkové překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani přitěžující okolnosti, ale citovanou úvahou hodnotil materiální znak přestupku (obdobnou úvahu vyslovil NSS v rozsudku č. j. 2 As 82/2021-39, body 50 a násl. nebo č. j. 10 As 238/2017-54, bod 15).

26. V rozsudku č. j. 5 As 342/2018-46 dospěl k závěru NSS a předtím Krajský soud v Brně, že způsob zástavby má vliv na společenskou škodlivost přestupku. NSS poznamenal v bodě 35, že „v průběhu dne se v okolí rodinných domů pohybují jedny z nejzranitelnějších skupin v oblasti dopravy, především děti předškolního věku nebo osoby důchodového věku. Navíc daný přestupek byl spáchán v ranních hodinách, konkrétně v 8:06 hod., kdy rozhodně nelze počítat s tím, že by již všichni obyvatelé dané obce v aktivním věku byli v zaměstnání. Není zřejmé, z čeho stěžovatel dovozuje své tvrzení, že v uvedenou dobu jsou „pracující lidé v práci, neboť v obci Hubenov se prakticky u všech zaměstnavatelů pracuje od sedmi nebo od osmi hodin, důchodci pak ještě spí“. Lze proto shledat, že správní orgán I. stupně nepochybil, jestliže spáchání přestupku v zástavbě s rodinnými domy v uvedenou dobu přičítal k tíži stěžovatele, např. v porovnání s průmyslovou zónou či úsekem obce bez zástavby.“
27. Tyto závěry platí i pro posuzovanou věc. Městský úřad přičítal k tíži žalobce při hodnocení závažnosti přestupku skutečnost, že žalobce přestupek spáchal na veřejně přístupné pozemní komunikaci v zástavbě rodinných domů.
28. Jak vyplývá z konstantní judikatury, NSS míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti považuje spíše za otázku povahy a závažnosti přestupku ve smyslu § 38 ZOP než za přitěžující okolnost podle § 40 ZOP. V obou případech jde však o zákonná kritéria, které mají správní orgány zohlednit při určení druhu a výměry správního trestu v souladu s § 37 ZOP (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 131/2021-86, body 43 a násl.).
29. Neopodstatněná byla **námítka nesrozumitelného rozhodnutí o zavinění**.
30. Žalobce poukázal na rozpor v rozhodnutí žalovaného o odvolání. Žalovaný v záhlaví rozhodnutí uvedl úmyslné zavinění a v prvním odstavci odůvodnění nedbalostní zavinění. Podle soudu jde však o zjevnou chybu v psaní, u které je na místě opravit ji jako zřejmou nesprávnost v souladu s § 70 správního řádu. Ve správním řízení tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. ustálenou judikaturu NSS, například rozsudek č. j. 6 As 161/2013-25). Z výroku i odůvodnění rozhodnutí městského úřadu je nepochybné, že městský úřad dospěl k závěru o nedbalostním jednání žalobce. Žalovaný tento právní závěr neměnil. Stežní by mohlo dojít k zápisu do evidence přestupků s údajem o úmyslném spáchání přestupku.
31. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS. Rozšířený senát judikoval, že správní orgán je povinen postupovat v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o

němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).

32. Žalobce vnášel do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, které však v kontextu celé věci soud nevyhodnotil jako důvodné ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce vznesením shora uvedených námitek na sebe přenesl důkazní břemeno, které však neunesl. Podstatné je to, že námitky žalobce nebyly nepřesvědčivé a to, že je vůbec věrohodně neprokázal, ani nenavrhł takové důkazy, které by významně narušily jistotu ve stávajícím zjištění skutkového stavu nebo navodily důvodné pochybnosti (k přenesení důkazního břemene srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24).
33. Správní orgány prokázaly žalobci spáchání přestupku záznamem z rychloměru. Nebyly zjištěny žádné okolnosti vylučující odpovědnost žalobce. Soud neshledal v postupech městského úřadu a žalovaného namítané vady a napadené rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 21. prosince 2023

Martina Radkova v. r.
samosoudkyně